

Někdy mohu být mostem, možná prostředníkem

Text: Jana Jílková
Foto: Leoš Chodura

„Duchovní by měl umět lidem naslouchat a rozumět jejich potřebám, pomáhat jim nacházet cestu i v situacích, kdy ji oni sami nevidí. Rozhodně nejde o evangelizaci či ‚obracení na víru‘. Pomoc a podpora člověka v tíživé situaci nesmí být nijak zneužita,“ říká o poslání své práce nemocniční kaplan motolské spinální jednotky **Vítězslav Vurst, B.Th.**

Vyrůstal jste v křesťanské rodině. Už jako kluk jste uvažoval o studiu bohoslovenství?

Vůbec jsem si nemyslel, že bych šel studovat teologii. V době, v níž jsem vyrůstal, to téměř nebylo možné. Mě neměla čekat žádná studia, už na základní škole nám dětem z věřících rodin vštěpovali, že nemáme šanci. Měli jsme ředitele, který si hodně dával záležet na tom, aby nám to dával „sežrat“ se vším všudy. Hodil se mu k tomu i první člověk v kosmu. Nás děti ovlivněné vírou si svolal, postavil se před nás a řekl: „Gagarin byl tak daleko, a Boha nikde neviděl. Tak doufám, že od této chvíle už je to jasné!“ S postupem ča-

su musím říct, že je mi to jasné stále méně.

Kam vás tehdy poslali namísto střední školy, na niž byste za normálních dob jistě patřil?

Směl jsem se vyučit a dostal jsem na výběr být truhlářem, malířem nebo obuvníkem. Vyučil jsem se malířem-natěračem. Neměl jsem to ještě celé srovnáno v hlavě a všechno ve mně se v tom učení vzepřelo, vadilo mi, že jsem diskriminován kvůli víře svých rodičů – ještě to totiž nebyla má víra. Prožil jsem krizi hledání sebe sama a mé vlastní rozhodnutí k víře přišlo až kolem osmnáctého roku věku. A za ním následovalo

i to ostatní, včetně cesty k tomu, abych mohl studovat teologii.

Je podle vás víra spíš otázkou vlastního rozhodnutí? Rodiče ji nemohou dítěti vštípit?

Rodiče vám předají to stěžejní – zkušenost, informaci a vlastní příklad. Já dostal od rodičů strašně moc, a čím byli starší, tím víc jsem si uvědomoval, jak mnoho mi v životě dali ve srovnání s jinými rodinami, které jsem poznal. Nejcennější byl jejich příklad. Oni prožívali stejné situace jako ostatní lidé, často museli řešit problémy finanční i vztahové, řadu otázek běžného života, ale i hodnot. Vždy tam však byla ja-

kási priorita, něco, na co se ne-sahalo, co bylo nade vším. Tomu posvátnému se podřizovalo i to, aby se vždy domluvili ve věcech svého vztahu, svých rozdílností – a našli řešení. Byli mi příkladem lidí, kteří to nikdy nevzdali. Byli spolu padesát čtyři let a prožili i neskutečně krásné stáří.

Jak se adventista-malíř pokojů přece jen dostal na studium teologie a co ho tam potkalo?

Naštěstí přišel 68. rok. Byl klíčový, tehdy se odehrála spousta věcí a bylo také možné řadu věcí dohnat. Jinak se přistupovalo i k lidem, kteří z důvodu náboženských perzekuce nemohli vychodit

střední školu. V Praze byl otevřen seminář Církve adventistů sedmého dne a já do něj nastoupil.

Rok 1968 byl pro mě ohromným darem. Mohl jsem něco začít – a pracně dokončovat, protože po nástupu normalizace to bylo stále složitější. Náš představený Miloslav Šustek byl bývalý salesián, který se později stal adventistou. Jestli mi studium teologie něco dalo, byl to vedle teoretických vědomostí v první řadě osobní příklad tohoto člověka a dalších, se kterými jsem se následně setkával. Jejich zapálení a oddanost víře, ale také jejich lidský přístup. Teologie má smysl, jestliže zasáhne naše srdce. A lidské srdce není zasa-